

[Bernhard Baunsgaard]

man ikke finde sig i. Det er jo derfor, vi gang på gang må sige: hvad er det egentlig for forbundsfæller, vi har?

(Kort bemærkning).

Tastesen (S):

Hr. Arne Bjerregaard tager ganske fejl. Det er ikke socialdemokratisk politik hverken at forsvare de nyrige eller de gammelrige. Vores opgave er naturligvis – og den vil vi gerne løse sammen med hr. Arne Bjerregaard – at varetage de fattiges interesser og også interesserne for dem, der ligger sådan midt imellem de rige og de fattige. Det må være sigtet med en rimelig fordelingspolitik. Hvis man derimod anvendte kristeligt folkepartis model med et splittingsystem, kunne man, i hvert fald med det nuværende skattesystem, komme i den situation, at man kom til at begunstige en række mennesker, som var rige, på nogle fattiges bekostning. Den mulighed vil blive mindre, hvis vi går et skridt ad vejen i det reformforslag, som skatteministeren her har fremlagt til debat.

(Kort bemærkning).

Wilhjelm (VS):

Om så det var sådan, at et parti havde nogle i hr. Bernhard Baunsgaards øjne mærkelige synspunkter på det ene og det andet og det tredje, på spørgsmålet om demokratiske rettigheder osv., begriber jeg stadig væk ikke, hvordan det kunne foranledige de radikale til at springe fra en renteskatteaftale i 1980, eller hvorfor det i øvrigt gør det vanskeligt for dem at samarbejde med det pågældende parti om socialpolitik osv. osv.

Men jeg vil nu gerne sige én gang for alle til hr. Bernhard Baunsgaard, at vi, der somme tider befinder os i denne sal, ved jo, at hr. Bernhard Baunsgaard kører efter princippet: den, der er ren, kan godt smide med sten. Og vi ved jo alle, at hr. Bernhard Baunsgaard og hans parti er særdeles rene. Hr. Bernhard Baunsgaard er nærmest en hellig mand, for ikke at sige en helgen. Jeg kan da røbe, at vi ved forskellige lejligheder i min gruppe har drøftet, om vi ikke skulle stille et beslutningsforslag om at kanonisere hr. Bernhard Baunsgaard. Det eneste, der har fået os til at vige tilbage, er, at vi er temmelig sikre på, at formanden ikke kan lide sådan

noget, for vi har tidligere ved hr. Bernhard Baunsgaards hjælp fået afvist et tilsvarende forslag om en anden helgen her i landet. Men det er faktisk det eneste, der holder os tilbage, for det havde ikke været mere end rimeligt.

Der har ganske vist været en lex Baunsgaard her i salen engang, men det viser bare folketingets smålighed, for den gik ikke ud på at kanonisere hr. Bernhard Baunsgaard; den gik såmænd bare ud på at gøre ham til statsrevisor til 116.000 kr. om året, og det er selvfølgelig helt ude af proportion i forhold til hr. Bernhard Baunsgaards format.

Jeg vil godt oplyse hr. Bernhard Baunsgaard om, at det, han har så ondt af i forbindelse med en gruppe i mit parti – og alle ved, at jeg ikke deler denne gruppes opfattelse – er, at denne gruppe har sagt: der kan være ekstreme situationer, hvor man kan være nødt til at indskrænke det ene og det andet og det tredje. De har aldrig gjort det, men siger, at de ikke tør udelukke i et historisk forløb, at der kan være sådanne situationer. Og jeg vil slutte med at sige, at hr. Bernhard Baunsgaards parti har faktisk gjort det. Der er ikke noget at være så hellig over. Hr. Bernhard Baunsgaards parti var i 1941 med til at bandlyse 3 medlemmer af dette ting og få dem arresteret. Hr. Bernhard Baunsgaards parti var i 1945 med til at gennemføre lovgivning med tilbagevirkende kraft, indføre dødsstraf med tilbagevirkende kraft osv. Hr. Bernhard Baunsgaard kan så sige: det var en ekstrem situation. Det er lige præcis det, nogle af mine partifæller siger at de ikke tør udelukke.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Med hensyn til at kanonisere mig er jeg nok efterhånden i den situation, at jeg heldigvis ikke behøver det. Jeg tror, folk ved, at når jeg siger noget, mener jeg det, og derfor behøver jeg ingen kanonisering. Der er andre, der nok kunne have brug for det.

Må jeg sige om dette med at foretage indgreb i ytringsfriheden: jeg har godt hørt hr. Wilhjelm bruge det nogle gange i diskussioner med hr. Hagen Hagensen. Men se, forskellen mellem det, der skete dengang, og som jeg ikke synes var spor rart – jeg ved ikke heller, hvordan jeg ville have reageret,